

Sygn. akt II Ca 769/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Okręgowego Dariusz Iskra (sprawozdawca)

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Anna Ścioch-Kozak

Sędzia Sądu Rejonowego Dorota Modrzewska-Smyk (delegowana)

Protokolant Starszy sekretarz sądowy Krystyna Melchior

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2014 roku w Lublinie, na rozprawie

sprawy z powództwa E. G. (1)

przeciwko Gminie L.

o zapłatę kwoty 50138,20 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 14 grudnia 2010

roku do dnia zapłaty

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w

Lublinie z dnia 9 lipca 2014 roku, w sprawie I C 433/11

I. oddała apelację;

II. zasądza od Gminy L. na rzecz E. G. (1) kwotę 304,20 zł (trzysta cztery złote dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt II Ca 769/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 14 grudnia 2010 roku, wniesionym w tym samym dniu do Sądu Rejonowego w Lublinie, powód – E. G. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego – Gminy L. kwoty 50138,20 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest właścicielem nieruchomości gruntowej o powierzchni 0,3252 ha, położonej w L. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Lublinie prowadzi księgę wieczystą numer (...). Powód wskazał, że jego nieruchomość stanowiła odłączoną część nieruchomości gruntowej należącej uprzednio do rodziców o powierzchni 1,10 ha. Obecnie pozostałe części przedmiotowej nieruchomości należą do powoda, R. G. (1) i K. G. (0,1179 ha), A. S. (0,1298 ha), R. G. (2) (0,1784 ha), R. G. (3) (0,1401 ha) oraz W. P. i T. P. (0,1409 ha). Suma tych powierzchni wynosi łącznie 1,0323 ha, co wskazuje, że powierzchnia 0,0677 ha z pierwotnej nieruchomości rodziców powoda została zajęta przez pozwanego na drogę publiczną, w wyniku poszerzenia istniejącej już drogi o nazwie (...).

Powód wskazał, że domaga się wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości powoda w kwocie 50138,20 zł za okres od dnia 15 grudnia 2000 roku do dnia 14 grudnia 2010 roku (k. 2- 6).

*

W piśmie procesowym z dnia 12 września 2011 roku powód, reprezentowany przez pełnomocnika oświadczył, że zmienia swoje żądanie w taki sposób, że kwota dochodzona pozwem obejmuje okres od dnia 9 czerwca 2009 roku do dnia 12 września 2011 roku (k. 127).

*

W piśmie procesowym z dnia 6 marca 2012 roku powód, reprezentowany przez pełnomocnika, wskazał, że rozszerza powództwo o kwotę 41,93 zł, to jest do kwoty 50180,13 zł, a kwota 50180,13 zł obejmuje okres od dnia 9 czerwca 2009 roku do dnia 5 marca 2012 roku (k. 172).

*

W piśmie procesowym z dnia 14 maja 2014 roku powód, reprezentowany przez pełnomocnika, oświadczył, że cofa pozew o kwotę 45262,13 zł i wnosi o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 4918 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z działki powoda przez pozwanego za okres od dnia 9 czerwca 2009 roku do dnia 5 marca 2012 roku z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania (k. 293).

*

Na rozprawie w dniu 14 maja 2014 roku pełnomocnik powoda oświadczył, że cofnięcie powództwa zawarte w piśmie procesowym z dnia 14 maja 2014 roku nastąpiło ze zrzeczeniem się roszczenia (k. 295).

*

Pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika, wnosił o oddalenie i zasądzenie kosztów (k. 307).

*

Wyrokiem z dnia 9 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie:

I. zasądził od Gminy L. na rzecz E. G. (1) kwotę 3014 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 626,94 zł od dnia 29 marca 2011 roku do dnia zapłaty;

II. umorzył postępowanie co do kwoty 45262,13 zł;

III. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;

IV. zasądził od E. G. (1) na rzecz Gminy L. kwotę 2655,87 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu;

V. nakazał zwrócić E. G. (1) kwotę 1357,37 zł tytułem niewykorzystanej częściowo zaliczki (k. 316-316v).

W uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy ustalił, że E. G. (1) jest właścicielem nieruchomości gruntowej o powierzchni 0,3252 ha, położonej w L. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie prowadzi księgę wieczystą numer (...). Nieruchomość ta oznaczona jest numerem ewidencyjnym działki (...). Tytuł własności dla tej nieruchomości stanowił akt własności ziemi z 25 października 1975 roku, który stanowił podstawę wpisu powoda do księgi wieczystej, jako właściciela.

Sąd Rejonowy ustalił, że nieruchomość ta uprzednio stanowiła część nieruchomości gruntowej należącej do ojca powoda S. G. o powierzchni 1,10 ha, którą otrzymał mocą orzeczenia Powiatowej Komisji Ziemskiej w L. z dnia 28 maja 1952 roku. Z nieruchomości tej rodzice powoda darowali mu nieformalnie działkę nr (...), na którą powód otrzymał akt

własności ziemi i założył księgę wieczystą. Także pozostali członkowie rodziny powoda uwłaszczyli się na wydzielone im działki i należą one obecnie do R. G. (1) i K. G., A. S., R. G. (2), R. G. (3) (0,1401 ha) oraz W. P. i T. P..

Sąd Rejonowy ustalił, że w piśmie z dnia 7 czerwca 2010 roku zastępca dyrektora Wydziału (...) i M. Urzędu Miasta L. zlecił (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L. ulepszenie nawierzchni drogi gruntowej poprzez ułożenie mechanicznie destruktu na odcinku ulicy (...) od końca nawierzchni bitumicznej do ul. (...) o powierzchni 180 mb x 3 m szerokości, razem 545 m². Termin realizacji określono na 30 czerwca 2010 roku. Na skutek realizacji tego zlecenia droga ul. (...) przebiegająca obok nieruchomości powoda została pokryta wylewką dywaniku asfaltowego – materiału bitumicznego pochodzącego z prac rozbiórkowych na terenie miasta L., doszło także do zajęcia części nieruchomości powoda pod tą drogę o powierzchni 46 m², przy czym 10 m² bezpośrednio pod asfaltem, zaś 36 m² jako pobocze o szerokości 0,75 m. We wcześniejszym okresie mieszkańcy sąsiednich do ul. (...) nieruchomości we własnym zakresie i na własny koszt ulepszyli powierzchnię istniejącej drogi, wysypywali na nią gruz i inne materiały utwardzające nawierzchnię i poprawiające przejezdność. W późniejszym okresie Gmina L. dokonywała napraw wskazanej drogi.

Sąd Rejonowy ustalił, że wartość rynkowa nieruchomości powoda, to jest działki nr (...), kształtuje się obecnie na poziomie 208,03 zł za 1 m². Wartość rynkowa czynszu dzierżawnego zajętej pod drogę działki powoda stanowiła w okresie od dnia 9 czerwca 2009 roku do dnia 31 grudnia 2009 roku kwotę 1007 zł, za okres od dnia 1 stycznia 2010 roku do dnia 31 grudnia 2010 roku kwotę 1794 zł, za okres od dnia 1 stycznia 2011 roku do dnia 31 grudnia 2011 roku kwotę 1794 zł, za okres od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 5 marca 2012 roku kwotę 323 zł.

Sąd Rejonowy ustalił, że droga – ulica (...) została urządzona w 1959 roku. Początkowo stanowiła drogę lokalną miejską, zaś na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku stała się z dniem 1 stycznia 1999 roku drogą gminną i został jej nadany numer (...).

Sąd Rejonowy ustalił, że na podstawie decyzji Prezydenta Miasta L. z dnia 30 sierpnia 2013 roku o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej działka powoda nr (...) została częściowo wywłaszczona, wydzielono z niej działkę nr (...) o powierzchni 0, 0446 ha na cele wskazanej inwestycji.

Sąd Rejonowy wskazał, że powód dochodził w rozpoznawanej sprawie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości ostatecznie w kwocie 50180,13 zł za okres od dnia 9 czerwca 2009 roku do dnia 5 marca 2012 roku. Powód obliczył wskazaną kwotę, przyjmując kwotę 50,13 zł odpowiadającą wysokości czynszu za 1 dzień dzierżawy działki powoda. Kwota ta została pomnożona przez okres bezumownego korzystania, czyli 1001 dni. Czynsz miesięczny według powoda odpowiada kwocie 1503,90 zł. Dopiero w piśmie z dnia 14 maja 2014 roku (po wydaniu opinii przez biegłego z zakresu szacunku nieruchomości) powód cofnął powództwo o kwotę 45262,13 zł ze zrzeczeniem się roszczenia. Wniósł o zasądzenie kwoty 4918 zł tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z działki powoda przez pozwanego za okres od dnia 9 czerwca 2009 roku do dnia 5 marca 2012 roku z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania oraz o nieobciążanie powoda tymi kosztami.

Sąd Rejonowy wskazał, że wobec ustalenia, że w dniu 30 czerwca 2010 roku doszło do zajęcia części nieruchomości powoda pod drogę – ulicę (...), o powierzchni 46 m², przy czym 10 m² bezpośrednio pod asfaltem, zaś 36 m² jako pobocze o szerokości 0,75 m, a działania bezpośrednio zostały podjęte na zlecenie zastępcy dyrektora Wydziału (...) i M. Urzędu Miasta L., który zlecił (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w L. ulepszenie nawierzchni wskazanej drogi gruntowej poprzez ułożenie mechanicznie destruktu, roszczenie powoda co do zasady zasługiwało na uwzględnienie, ale nie w dochodzonej kwocie i nie za wskazany okres od dnia 9 czerwca 2009 roku, tylko od początku lipca 2010 roku.

Sąd Rejonowy przytoczył stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 26 maja 2006 roku, III CZP 19/06, a mianowicie, że art. 73 ustawy z dnia 13 października 1998 roku przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872 ze zm.) nie wyłącza prawa byłych właścicieli nieruchomości do dochodzenia na podstawie przepisów Kodeksu cywilnego roszczeń za wcześniejsze korzystanie z nich przez podmiot

publiczny bez tytułu prawnego. Tym samym nie jest wyłączone z drogi sądowej sądów powszechnych roszczenie dotychczasowych właścicieli o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z zajętych pod drogi nieruchomości, a więc wystąpienie z jednym z roszczeń uzupełniających (art. 224-226 k.c.), przy przyjęciu, iż podmiot publiczny był samoistnym posiadaczem nieruchomości.

Sąd Rejonowy wskazał, że w niniejszej sprawie Gmina L. była posiadaczem zależnym gruntu powoda zajętego pod drogę publiczną ul. (...) od dnia 1 lipca 2010 roku. Grunt ten zajęła nie posiadając do tego żadnej podstawy prawnej i nie podejmując niezbędnych czynności dla ustalenia granic drogi ulicy (...). Z drogi tej korzystali w nieograniczony sposób mieszkańcy pozwanej Gminy. Nie ma tutaj znaczenia okoliczność, że mieszkańcy sąsiednich nieruchomości zwracali się do Gminy L. o położenie asfaltu, skoro nie wykazano, aby nastąpiła zgoda powoda na zajęcie jego pasa gruntu, ani nie wydano żadnej decyzji administracyjnej w tym zakresie. Dopuszczalność roszczenia o wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z nieruchomości zajętej pod drogę publiczną została przesądzona w orzecznictwie sądowym. Także w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2004 roku, II CK 162/03, wskazano, że zastosowanie przepisów o roszczeniach uzupełniających (art. 224 k.c. i 225 k.c.) ma miejsce wtedy, gdy właściciel i posiadacz pozostają w stosunkach pozaumownych, przy czym roszczenie o wynagrodzenie za korzystanie z rzeczy może przysługiwać właścicielowi tylko wobec posiadacza samoistnego (art. 224 § 2 k.c. i art. 225 k.c.) lub zależnego (art. 230 k.c.), który w danym okresie bez podstawy prawnej faktycznie władał rzeczą, był zatem w tym okresie biernie legitymowany w świetle art. 222 § 1 k.c.

Sąd Rejonowy wskazał, że w ustalonym stanie faktycznym sytuacja strony pozwanej była tego rodzaju, że w okresie od dnia 1 lipca 2010 roku pozwanemu nie przysługiwał tytuł do nieruchomości powoda, a był w posiadaniu zależnym gruntu i dlatego powodowi należy się za okres od wskazanej daty do dnia 5 marca 2012 roku wynagrodzenie obliczone przez biegłego w wysokości czynszu dzierżawnego. Za okres od 1 lipca do końca grudnia 2010 roku wynagrodzenie to stanowi kwotę 897 zł, to jest połowę kwoty należności obliczonej przez biegłego za 2010 rok. Za okres 2011 roku wynagrodzenie to stanowi kwotę 1794 zł, zaś za okres od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 5 marca 2012 roku stanowi kwotę 323 zł. Łącznie wynagrodzenie za korzystanie z nieruchomości powoda za okres od dnia 1 lipca 2010 roku do dnia 5 marca 2012 roku stanowi kwotę 3014 zł, którą zasądzono w pkt I wyroku z dnia 9 lipca 2014 roku.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o żądaniu zapłaty odsetek za opóźnienie Sąd Rejonowy wskazał przepisy art. 481 § 1 k.c. w zw. art. 455 k.c. Sąd wskazał, że przed wystąpieniem na drogę sądową powód nie wzywał Gminy L. do zapłaty określonej kwoty. W pozwie powód żądał odszkodowania za okres dziesięciu lat wstecz, to jest od dnia 15 grudnia 2000 roku do 14 grudnia 2010 roku, przyjmując stawkę 2,50 zł czynszu dzierżawnego za 1 m² za 1 miesiąc. Wobec tego za okres od 1 lipca 2010 roku do 14 grudnia 2010 roku, mając na uwadze tak określoną stawkę, wynagrodzenie należne powodowi stanowiłoby kwotę 626,94 zł i od dnia 29 marca 2011 roku od tej kwoty należą się powodowi odsetki na mocy wskazanych wyżej przepisów.

Sąd wskazał, że roszczenie za dalszy okres zostało należycie sprecyzowane dopiero w piśmie z dnia 6 marca 2012 roku, doręczonym pozwanemu dopiero w dniu 30 maja 2014 roku. Dlatego odsetki od pozostałej kwoty należą się powodowi od dnia 31 maja 2014 roku.

Sąd wskazał, że rozstrzygnięcie zawarte w pkt II wyroku wynika z treści art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c.

Jako podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 100 zd. 1 k.p.c.

*

Od wyroku z dnia 9 lipca 2014 roku apelację wniósł pozwany, zaskarżając ten wyrok w części zasądzającej od Gminy L. na rzecz E. G. (2) kwotę 3014 zł z odsetkami ustawowymi określonymi w punkcie I wyroku i zarzucając „naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie:

1/ art. 73 ustawy z dnia 13 października 1998 r. Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133. póź. 872 z późn. zm.) wskutek uznania, że po dacie przejścia własności nieruchomości z mocy prawa na pozwaną, jest możliwe dochodzenie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez dotychczasowego właściciela;

2/ art. 230 k.c w zw. z art. 336 k.c przez przyjęcie, iż pozwana była posiadaczem i w tym charakterze będąc - w okresie po nabyciu prawa własności ex lege - jest zobowiązana wobec powoda do wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości, oraz zarzucając naruszenie przepisów postępowania polegającego na tym, że: Sąd I instancji nieprawidłowo ustalił stan faktyczny i nieprawidłowo ocenił materiał dowodowy”.

Pozwany wniósł o:

„1/ zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości,

2/ zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu za II instancję, w tym kosztów zastępstwa wg norm przepisanych” (k. 326-327).

*

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji w całości i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, za obie instancje (k. 341).

*

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna i w związku z tym podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Na wstępie należy wskazać, że Sąd Okręgowy podziela prawie w całości ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji oraz dokonaną przez ten Sąd ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego. Ponowne przytaczanie tych ustaleń oraz rozważań w zakresie oceny dowodów jest zbędne.

Nie jest natomiast prawidłowe ustalenie, że w okresie od lipca 2010 roku pozwany był posiadaczem zależnym części nieruchomości powoda o powierzchni 46 m², wskazanej w opinii biegłego geodety M. P. (k. 184).

Zgodnie z przepisem art. 336 k.c., posiadaczem zależnym rzeczy jest ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą. Zebrane w sprawie dowody nie dają podstaw do ustalenia, aby Gmina L., zajmując część nieruchomości stanowiącej własność powoda i korzystając z niej, korzystała z tego gruntu tak, jakby przysługiwało jej oznaczone prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą. W szczególności nie można uznać, że Gmina korzystała z tej części nieruchomości powoda w zakresie odpowiadającym treści służebności (art. 352 k.c.).

Zajęcie części nieruchomości stanowiącej własność powoda nastąpiło w celu poszerzenia pasa drogowego drogi gminnej, a więc drogi, której Gmina L. była właścicielem. Cel objęcia tego gruntu w posiadanie i charakter władania świadczą o tym, że Gmina L. władała faktycznie częścią nieruchomości powoda tak jak właściciel, a więc była posiadaczem samoistnym tego gruntu. Co więcej, z przepisu art. 339 k.c. wynika domniemanie samoistności posiadania. Domniemywa się bowiem, że ten, kto rzeczą faktycznie włada, jest posiadaczem samoistnym.

Powyższe ustalenie nie wpływa na prawidłowość rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonym wyroku, a jedynie na zmianę podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Podstawę tę stanowią bowiem przepisy art. 225 zd. 2 k.c. w zw. z art. 224 § 2 zd. 1 k.c., nie zaś przepisy art. 225 zd. 2 k.c. w zw. z art. 224 § 2 zd. 1 k.c. w zw. z art. 230 k.c.

Nie jest uzasadniony zarzut apelacji, że doszło do naruszenia przepisu art. 73 ustawy z dnia 13 października 1998 roku – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz. U. Nr 133, poz. 872 ze zmianami).

Pozwany nie wskazuje w apelacji wyraźnie, czy miałyby zostać naruszone wszystkie przepisy wchodzące w skład art. 73 ustawy, czy też tylko niektóre z nich i jakie.

Przepis art. 73 ust. 1 powołanej ustawy stanowi, że nieruchomości pozostające w dniu 31 grudnia 1998 roku we władaniu Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego, nie stanowiące ich własności, a zajęte pod drogi publiczne, z dniem 1 stycznia 1999 roku stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa lub właściwych jednostek samorządu terytorialnego za odszkodowaniem.

Ustawa z dnia 13 października 1998 roku weszła w życie co do zasady w dniu 29 października 1998 roku.

Skarb Państwa lub właściwe jednostki samorządu terytorialnego nabywały na podstawie art. 73 ust. 1 ustawy własność wskazanych tam nieruchomości, jeżeli pozostawały we władaniu Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego w dniu 31 grudnia 1998 roku.

Grunt, którego dotyczyło pośrednio rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji w rozpoznawanej sprawie, objęty został we władanie Gminy w czerwcu 2010 roku. Przepis art. 73 ust. 1 ustawy nie miał zatem w rozpoznawanej sprawie zastosowania.

Niezależnie od tego należy zwrócić uwagę, że stwierdzenie nabycia własności nieruchomości na podstawie art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku może nastąpić wyłącznie w drodze decyzji administracyjnej wydanej przez właściwego wojewodę (art. 73 ust. 3 ustawy). Droga sądowa w sprawach o ustalenie nabycia na podstawie art. 73 ust. 1 ustawy własności nieruchomości jest wyłączona¹.

Strona, która w procesie sądowym dotyczącym nieruchomości zajętej pod drogę publiczną lub odszkodowania żądanego za jej zajęcie, wywodzi skutki prawne z twierdzenia, iż nieruchomość przeszła na własność Skarbu Państwa na podstawie art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną, musi ten fakt wykazać przez przedstawienie ostatecznej decyzji wojewody, wskazanej w art. 73 ust. 3 tej ustawy².

W rozpoznawanej sprawie żadna ze stron, w szczególności pozwany, nie przedstawiła ostatecznej decyzji Wojewody L., która stwierdzałaby nabycie przez Gminę L., na podstawie art. 73 ust. 1 omawianej ustawy, części nieruchomości powoda zajętej pod drogę publiczną.

Dodatkowym argumentem przemawiającym za tym, że nie doszło do nabycia na własność przez Gminę L. części nieruchomości stanowiącej własność powoda, jest fakt, że część ta (wchodząca w skład działki numer (...)) została ostatecznie nabyta przez Gminę L. w drodze wywłaszczenia, które nastąpiło na podstawie decyzji z dnia 30 sierpnia 2013 roku (k. 310-314v).

Odwołanie się przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale z dnia 26 maja 2006 roku, III CZP 19/063, miało znaczenie pomocnicze dla uzasadnienia zasady roszczenia w rozpoznawanej sprawie, nie zaś jako wyraz stanowiska, że w sprawie miałyby mieć zastosowanie przepis art. 73 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku. Sądowi pierwszej instancji chodziło o uzasadnienie tezy, że nabycie nieruchomości przez Skarb Państwa lub jednostkę samorządu terytorialnego nie pozbawia poprzedniego właściciela tej nieruchomości roszczeń o wynagrodzenie za korzystanie z nieruchomości przez nabywcę przed nabyciem. W rozpoznawanej sprawie oznacza to, że powód nie utracił roszczenia o korzystanie przez Gminę L. z części jego nieruchomości, pomimo że w późniejszym czasie własność tej nieruchomości Gmina nabyła na podstawie decyzji o wywłaszczeniu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, należało oddalić apelację, jako bezzasadną.

*

Na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zasądził od Gminy L. na rzecz E. G. (1) kwotę 304,20 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

W związku z tym, że apelacja pozwanego została oddalona w całości, pozwany jest stroną przegrywającą sprawę w całości w postępowaniu odwoławczym. Powinien zatem zwrócić powodowi poniesione w tym postępowaniu koszty. Koszty te obejmują:

a) wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda – 300 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 – tekst jednolity),

b) opłatę pocztową za przesłanie przesyłki poleconej zawierającej odpis odpowiedzi na apelację – 6,10 zł (k. 341).

*

Z tych wszystkich względów i na podstawie powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

1 Por.: wyrok SN z dnia 16 maja 2002 roku, IV CKN 1071/00, OSNC 2003, z. 9, poz. 120; uchwałę SN z dnia 21 stycznia 2003 roku, III CZP 77/02, OSNC 2003, z. 11, poz. 144.

2 Wyrok SN z dnia 11 lutego 2005 roku, III CK 311/04, Lex nr 1217209.

3 OSNC 2006, z. 12, poz. 195.